

ANTON MEDVED:

MRTVIH SPOMIN.

1.

Nocoj kraljica smrt
svečan obhaja god.
Na nje prostrani vrt
hiti zemljanov rod.

V visokem stolpu zvon
za godca je izbran.
Plamenčkov milijon
ponoči dela dan.

Ne teče vino tu,
ne streže tu se jed,
ni videti plesú,
ni slišati besed.

Tu stari in mladi
povešajo obraz,
in solza govori
več kot bi mogel glas.

2.

Joka nebo in veter tuli,
zvon zamolklo odmeva z lin,
ročam cvetovi so se osuli,
krili nad zemljo mrtvih spomin.

Duše v neznanem svetu zbrane,
kaj tako se mi smilite?
Solze, na dnu srca pokopane,
kaj iz oči mi silite?

Ali je bedno življenje vredno
strastnih bojev, morečih skrbi?
Ali ni konec življenja vedno
vir življenske nove moči?

Kdo je v dolini solzni pokojen?
Koga brezdanja želja ne žge:
ali ne biti nikoli rojen,
ali živeti na veke vse?

Solze, zamrite! Morda je srečno
ondi kraljestvo pozemskih otrok.
Ako pa mrtvi so, mrtvi za večno,
vsujte se v glasen, obupen jok!

3.

Pusti, pusti me nocoj,
hrupnega življenja skrb!
Tihi mrak, naj grem s teboj
v hladni kraj cipres in vrb!

Naj raztrosim vrh grobov
mrtvim za spomin iskren
šopek višnjevih cvetov,
zadnjih, ki jih dá jesen!

Naj poklekнем v rosní mah,
angelov poljubim kip...
Človek, človek, kaj si? — Prah.
Kaj življenje tvoje? — Hip.

Tvoji vsi načrti? — Nič.
Za teboj spomin? — Megla.
Zadnji dom tvoj? — Nizek grič.
Tvoja postelj? — Črna fla.

